

det lægger Hindringer i Vejen for Røgtelsen af hans Embedsgerning. Derved tænker jeg ogsaa paa den Hindring, at han bliver for sømmelig, fordi han ikke kan magte begge Dele. Saadant kan heller ikke tilstedes, hvor der virkelig maa siges at fremkomme en reel Kollision mellem, hvad han er pligtig til som Embedsmand, og hvad han kan se sig foranlediget til at foretage for at varetage private Folks Tarv. Jeg kan ikke se paa denne Sag med samme Øjne som det ærede Medlem. Jeg ser ikke noget her at dolere over, selv om man muligvis kan paavise en enkelt Anomali — ikke en Masse Anomalier, som det ærede Medlem klagede over. Det vil sikkert ikke være andet, end hvad vi træffe overalt i Samfundet, og særlig i saa mange Stillinger i vort Samfund, hvor man jo saa ofte ser, at A. i et Forhold er B.s overordnede, og B. i et andet Forhold er A.s overordnede. Jeg vil overhovedet bemærke, at det ikke i vor Lovgivning er forbudt Embedsmænd at udføre saadanne Arbejder. Jeg ved nu ikke, om man vil betragte den kommitterede som Embedsmand i videre Forstand; thi han er jo ikke Embedsmand i den Forstand, at han er ansat af Kongen, tværtimod, jeg tror endog, at han kan opftges med temmelig kort Barsel. Efter vore Forhold kan det, som sagt, ikke forbydes Embedsmænd at deltage i offentlige Foretagender og yde Assistance i private Forhold, selvfølgelig naar de ikke handle saaledes, at det kommer i Strid med deres Embedsvirksomhed, og de maa ogsaa kunne gøre det paa en saadan Maade, at de have Fordel deraf. Jeg skal saaledes her henvise til en anden Art Embedsmænd, nemlig Bygningsinspektørerne. De ere jo dygtige Arkitekter og give sig i ikke ringe Omfang af med at projektere Byggeføretagender og føre Tilhyn med deres Opførelse, selvfølgelig for det almindelige Arkitekthonorar, og hvis de ikke havde Lov at gøre det, vilde de slet ikke kunne være Bygningsinspektører, fordi deres Bederlag derfor er for lille. Tager jeg ikke fejl, er det ikke ualmindeligt, at Ingeniør-officerer bistaa Folk med Ingeniørarbejde, projektere saadant Arbejde og ogsaa tage, hvad der er ganske naturligt, Bederlag derfor. Det er noget, som jævnlig forekommer, og jeg anser det saa langt fra for uheldigt, at jeg i mange Tilfælde anser det for hel-

digt, naar Befolkningen er i Stand til i sine Anliggender at henvende sig til en Embedsmand, som har den fornødne Sagkundskab, og søge hans Bistand. Jeg vil ikke tale om de Tilfælde, hvor saadan Bistand ydes gratis, thi det ligger jo ikke for her; men selv om der ydes Betaling derfor, er denne dog betydelig billigere end den, der ellers maatte erlægges til andre sagkyndige for samme Arbejde, og det af den simple Grund, at for Embedsmænd er det et Bieerhverv, som han har ved Siden af sin Gage. I mange Tilfælde føler Befolkningen sig vel derved, og jeg maa sige, at det netop er Tilfældet ved Benyttelsen af den omtalte kommitterede, efter den Erfaring, jeg har. Jeg ved slet ikke, hvorledes jeg overhovedet skulde kunne paatage mig den Gerning, jeg har paataget mig som Bevillingshaver ved Anlægget af denne Bane, hvis jeg ikke havde haft hans Assistance. Det ærede Medlem skelnede mellem den kommitteredes Virksomhed for Koncessionens Meddelelse og efter den, og det er ogsaa en ganske naturlig Adskillelse. Om Forholdet for Koncessionens Meddelelse har jeg for saa vidt ikke saa stor praktisk Erfaring, som vort Jærnbaneanlæg var projekteret; for Hr. Ernst fik med det at gøre; men han gav Projektet dets sidste Fuldbendelse og har som kommitteret for Overingeniøren haft at afgive Erklæring der over. Her er nu ganske vist en Anomali til Stede, som er noget beynnderlig. Han projekterer som privates Medhjælper, og han afgiver Erklæring paa Statens Vegne; men denne Anomali er i Virkeligheden mere formel; thi hvis det nu var et Statsbaneanlæg, hvad foregik der saa? Saa projekterede han ogsaa, og Arbejdet udførtes efter hans Projekt. I saa Fald projekterer han altsaa ogsaa; men saa skal en Statsembedsmand afgive sin Erklæring derom. Anomalien er i Grunden af en mere formel Betydning og navnlig i det foreliggende Tilfælde, hvor disse Jærnbaneanlæg efter den Ordning, vi have faaet ved Loven af 8de Maj 1894, jo paa en Gang ere private og Statsanlæg. Det er ganske vist private, som have taget Sagen i deres Haand; men Staten tilskylder det halve, og Staten har affurat den samme Interessé deri som de private, for saa vidt som Staten tillige skal tage Halvdelen af Indtægterne.